

אלכס בן אברהם (אלכסנדר גרזון) פרוזה – חלק 2

י ל ד ו ן

אמו נטה למות ממחלה חשוכת מרפא, והילדון שלה שיחק קופסות ובוטות התרופות: לא היו לילדון המסכן צעצועים אחרים. הוא לא עזב את החדר, כי פחד להשאיר את אמו לבד, אפילו לזמן קצר. חיזור, עצוב, רזה-ואוהב כל כך חזק!

בסוף השבוע הגיעה אחותה של אמו - חיזורת מדי ורזה. שמה את הדברים למקמם, רחצה את הלבנים, בישלה ארוחת צהרים. המטופלת ניסתה לשכנע את החולה לתת לה את הילדון שלה. החולה בכתה, אמרה שבקרוב תתחיל להחלים - וגם בנה הקטן התחיל לבכות ולצעוק דרך התייפחות שהוא לעולם לא יעזוב את אמו. חמש פעמים בשבוע למשך שעתיים הגיעה עוזרת-מטפלת, הביאה מזון מהחנות, בישלה את ארוחת צהרים, האכילה את החולה ואת הילדון בדירה מסודרת. היא ריחמה על הילדון, מחוברת אליו יותר ויותר. בודדה וערירית, איבדה את בעלה בהרים הרחוקים, אישה לבסוף העזה לתת לה את הילדון למשך לפחות שלושה ימים בשבוע. ולא היה מאושרת על הבקשה שלה: כל כך הרבה יבאו דמעות והאשמות מן האם ובנה.

לפעמים בא רופא והוא רשם תרופות חדשות. הוא ידע כי החולה ימות בקרוב, אבל עודד אותה כל כך חם, כי לפעמים הוא עצמו התחיל להאמין בהחלמה המהירה של האישה המסכנה. הרופא היה לבד: לפני כמה שנים, בנו היחיד יצאה לארץ רחוקה למען אושרו בסופו של דבר בתאונת מטוס הלך לאיבוד, אשתו של הרופא לא יכולה היה לשאת את הצער, החל להתמוסס, לא תרופות ולא פרוצדורות לא עזרו לה, וללא נחמה האישה מתה. אלמן הקדיש את עצמו חולים.

ילדון מצה חן בעיניו של רופא, הוא הזכיר לו את בנו קצת, לכן איש טוב החליט לאמץ את היתום מיד לאחר מותה של האם האומללה. היא מתה בבוקר.

הילד המשיך לנסות להעיר אותה, ולבסוף הביא מה קרה - ועמד בלי דמעות במשך זמן רב. כמו מאובן. לבסוף, הוא רצה לאכול וניסה לפתוח את דלת המקרר. הוא ידע כיצד לעשות את זה, אבל מסיבה כלשהי הדלת אינה נפתחת בשעה בבוקר הכושל.

נכנסה העוזרת וראתה את ילד רעב אוכל את הגלולות האחרונות של אמו, היא החרדה, קראה לאמבולנס, אך זה היה מאוחר מדי.

האם ובנה נקברו יחד. מתים היו רגועים: אנשים לא הצליחו להפריד ביניהם.

ג ו ר ד

זה התחיל בבוקר ינואר.

פרוסט היה חזק בצורה יוצאת דופן, והשגל שירד במהלך הלילה, זורחת כל כך מבריק, אם כי החליט להרשים את כולם. הרוח המקפיאה נראה נכנס לברית עם שלג - לחתוך את העיניים באותה מטרה. אנשים קפאו. ברדיו הודיעו כי כיתות בבתי הספר בוטלו, עבודות בחוץ - מדי. אבל לריק ואמומיה לא היה רדיו. ולכן הילד הלך לבית הספר.

השומר בכעס ושלח אותו הביתה.

הוא רץ, רועדת מן הקור, ופתאום ראה כלב עלוב, עם זנב בין הרגליו, כאילו מסתיר אותו ממישהו, ברגליו ובפרצופו חפר יותר ויותר עמוק אל תוך השלג. משהבחין הנער ברחו לצד. זנבו אפילו כיווץ יותר, מודבק לבטן. בעל חיים מצערים רעד.

- יקירי, אתה תמות! לך הביתה! או שאין לך בית? אתה יתום? - פנה הילד אל כלב. - וגם לי אין חברים. בוא נהיה חברים! שמי ריק. ואתה? אתה לא יכול להגיד? ובכן, כן, כן. אתה רוצה לאכול? שתק הכלב בזהירות. יגון מוות בעיניו ראה ריק.

- אל תפחד ממני, מסכן! - הילד הוא כמעט הזיל דמעות של רחמים על החיה. ריק נולד בעיירה הצפונית מרחוק, נולד לא רצוי עבור אבא שלו: הוא כבר לא אהב את אשתו והשאיר אותה. - הנער לא מכיר אותו: וומה עברה עם הבן שלה לבירה, התיישבו בפרברים. אבל ריק ידע שכניהם. בבית ישן בן שתי קומות לא היו דירות אמת: במסדרונות צרים יכול לראות את הדלת בחדרי זעירות, שכל אחת מהן גרה המשפחה, ולפעמים שני. אבל האנשים שם אף פעם לא יהיה מיואש, כי הם היו עניים מאוד ולא היה מה להפסיד.

לעיתים קרובות הם היו רעבים, לעיתים - במשך זמן רב. אם היו פיכחים, לא פגעו זה בזה. לעיתים קרובות הם שרו רקדו חזק. אהבו לצחוק. לפעמים, בלמצוא איזושהי סיבה השתכרו, ושם היה ריב איום עם הדקירה. רק אמו של ריק, וומה, רזה ועצובה, מעולם לא שתה יין, לא רוקדת, לא שרה וכמעט לא חייכה. ריק גם היה רזה ועצוב. הנער צחק לעיתים רחוקות, ולעיתים קרובות בוכה ללא סיבה נראית לעין. והינה לילד-כיתה אלף יכול להיות חבר, ועם זאת - שמחה גדולה. אבל הכלב כנראה לא לסמוך על אנשים, כולל אותו, ריק. וזה היה עצוב מאוד, ליבו התכווץ. אצבעות קפואות, הילד בקושי נפתח תיק בית הספר וזרק לחיה רעבה פרוסת לחם, שבר אותה מארוחת הבוקר הדלה.

הכלב נרתע לאחור בבהלה. ריק פנים לעזוב, ואת הכלב החליט: בזהירות התקרב נדבות. עד מהרה הוא אכל חתיכת - ולאחר מכן קיבל השני. אבל שוב נסוגה, ושוב המתין מתי התרחק האיש הקטן. זה קרה כמה פעמים.

לבסוף, הכלב הפסיק תרגילים, אך נרתע כל הזמן אף חתיכה חדשה של מזון. ארוחת בוקר של תלמיד נאכל עד מהרה, וריק אחרי כן יום שלם התייסר על ידי הרעב. אבל הוא היה עליז, הוא היה שמח, כי הוא היה נחוץ ומועיל ליצור אחר. בערב, הוא שיתף את שמחתו עם אימו אבל היא לא הבינה את בנו, גערה בו אפילו ואסרה להמשיך לעשות זאת הטיפשות.

בושה של הילד: הוא ידע כמה קשה לאימו לעבוד בניקיון כדי לקבל קצת גרינג'ים, כדי לשלם את שכר דירה, תשלומים עבור מים, חשמל - ועבור מזון לא תמיד טרי, אשר קנה בזול לפני סגירת השוק. אולם למחרת בבוקר שוב חזר לערמת-שלג.

הכלב היה במקומו. כאשר ריק התקרב קצת זנבו של כלב הניף והתנדנד מצד לצד מספר פעמים, אך הכלב לא בא אל הילד. פרוסט חלש, זה היה טוב לריק: לא כל כך הקפואו האצבעות בעת הסרת ארוחת הבוקר מתיק שלו. כל חתיכה זרק ילד קצת יותר קרוב אל עצמו. ימים עברו.

הכלב התקרב לילד קרוב מאוד, זנבו נפנף כשהתקרב לילד יותר ויותר חזק. הוא כבר לא קיפל את זנבו, ששאף אל השמים. אבל עדיין היה רזה כלב העני, שהילד נתן לו את שמו "גורד" בגאווה לכבוד הגיבור של בלדות עתיקות בסולאריה, ארץ יפה, גאה ועצמאית שלו. ארץ שעוד יש בה עניים וקבצנים. מדינה שאין עדין בה צדק שלם. מדינה שקיווה ריק עכשיו במשך זמן לקבל מקום ראוי כדי אימו וגורד יחיו טוב. ריק ייתן לאימו זקנה טובה, חשב ילד טוב. ובינתיים צריך להתחיל לעבוד כדי להכיל את הכלב הידיד. ריק עכשיו במקום של בית הספר הלך לעבודתו כעוזר ושליח בחנות, רחוק מהבית שלו כדי שאימא לא יכולה לראות את זה.

הבעל שלם עבור כל יום. רק בזמן השיעורים הסתיימה העבודה של ריק. העובד הקטן בילה את כל הרווחים על רכישת בשר ונקניק בשביל חברו. לפעמים הוא גם אכל חתיכה. לאחר זמן מה היה גורד שאין להכירו: הוא נעשה גדול, כשהתבגר, האיר את שערו, הזנב עמד כמו צינור, עיניו היו עליזים ונועזים. הוא רץ לכיוון ריק, מקפצים, הניח כפותיו על חזהו, יבבה לנבוח. וכאשר הילד היה עוזב אותו, הכלב זחל לו ובכה כמו בן אדם. ויילל, והקדים ועבר, חוסמים את הדרך עם גופו.

- גורד, תבין, אני לא יכול לקחת אותך הביתה: אין שם אף אחד מחכה לך, - הסביר לכלב בן אדם קטן. ואז הילד התחיל להתרגז, גסה לצעוק על הכלב, אפילו אבן הרים מן הקרקע - וכלב ברח, נעלב. וריק היה הולך הביתה בעצב ומשעמם.

- מה קורה? אתה לא הולך לבית הספר במשך חודש וחצי, לך כבר גירשו! עבור מה לי הצרה הזו? - קראה וומה יום אחד, כאשר בנה חזר מידידו. - עם מי אתה קשרת? עם השודדים? תגיד לי, צרה שלי מרה! ריק התייפחה, נפל עם הפנים כלפי מטה על הרצפה - וומה פחדה.

- יקירי, מה קורה? תגיד לאימא שלך! תגיד, אתה דם ובשר שלי!

היא לחצה אותו אל ליבו, ונישקה בהזיות - והוא סיפר לה את כל.

אמא הייתה מופתעת. ושוב נשקה לו: בעדינות, בעדינות. היא היתה גאה בסתר של בנה: הוא נדיב ורגיש מאוד. הוא לא כמו אבא שלו - רמאי ובטלן.

באותו ערב השכנים ב ללמוד במקרה, החלטנו שיחיה כלב בבית, אם אין אף אחד לגעת. גורד הפך מיד לכולם האהוב: חכם, ידידותי, מנומס, הוא קיבל אוכל במתנה. הוא רץ ברחובות, חיפש עוד משהו והשאיר הודעה שלו. הוא למד לעמוד על רגליו האחוריות, להושיט את הקדמיים, לשכב ולעמוד ואפילו לנבוח על הפקודה. הילדים רכבו אליו כמו על סוס, לפעמים זה היה כואב, אבל הוא רק יללה, לא לפגוע בהם. גורד הפך גדול וחזק, הוא מעולם לא כיווץ את זנבו.

ריק שוב היה מקובל לבית-הספר, הוא הצליח להשיג את חבריו ב כיתה ואף החל ללמוד הרבה יותר מוצלח. וומה הייתה מאושרת.

אבל הצרה עמד בשער. בגלל שכלב היה חוסר צווארון של בעל חיים, חוסר מדליות - סימן של חיסונים שנערך ממשלתיים. התופסים תקפו אותו.

כאשר ריק ואימו הגיעו להם, נראה כי הם איחרו והכלב כבר נמכר. שם. אבל הוא לא נהרג לסבון. הם אמרו לוומה, שקנה את הכל איש שילם כפול שתיים מן שהם ביקשו. הם קנו בקבוקים רבים של יין זול ושתו אותו. הם כבר היו שיכורים, שרו שירים רבים ולבסוף היו מוכנים לריב אכזרי.

הם לא ידעו איפה גר האדם, שקנה את גורד. אך הוא עשיר מאוד: הוא היה במכונת לבנה גדולה עם העליון פתוח. הוא מזוקן. לא צייר. זהו ... אישה וילד בוכה התרחקו ...

הבית כולו היה נגרום דאגה. גם מבוגרים וגם ילדים נשבעו למצוא את הכלב. ריק היה מחפש. אך לא הצליח. חודש חלף. ילד איבד כל תקווה, השכנים גם לא ספרו לו דבר נחמה. הנער פיגר שוב מאחורי בלימודים, כי כל היום מסתובב בעיר בחיפוש לידיד שלו בעל זנב.

יום אחד הוא נדד הרחק אל הכביש, לאורך הנהר, והלך לשדה התעופה. הוא הייה רעב אבל בכיסו נשאר רק חצי-גרינג'. היום היה חם מעוד. ללא רוח. אישה שמנת ומיוזעת מכרה גלידה בעצלנות.

- כמה עולה כוס קטנה? - ריק לחש.
 - אחד גרינג' כל, - אשה שמנה ענתה.
 הילד נאנח.
 - האם יכול אני לקנות חצי כוס?
 - לא, מלא בלבד.
 - תני לו כמה כוסות - וגם לי שתיים: אני אשלם על זה, - קול אמר.
 וריק ראה איש מבוגר מחייך ישב במכונת לבנה פתוחה, שרכבה בשקט לצדו. הוא שילם, לקח את הגלידה, נתן כמה כוסיות לריק.
 - הנה אשרה גרינג'ים לך, - אמר הגבר המזוקן עליז. - קח, קח, לא מניד בראשו: יש לי יום שמח היום, אפגוש בתי יחידה בנמל-תעופה.

פתאום מהמכונת קפץ החוצה נובח גורד מיהרו אל אדונו. בלשמוט את הגלידה ועודף, הנער חיבק ונישק את הכלב, ש נבח כאילו השיר הוא שר. שלף וברח, בפראות נדנדוד את זנבו. שוב רץ לריק והניח את רגליו על חזהו של ריק, גוף לכרכה ולאחר מכן שוב רץ. ונבח ויילל.
 - חבר! בוא אלי! - צעק בכעס מזוקן.
 חיוך על פניו נעלם.

- זה כלב שלי - בשמחה אמר ריק, לא מבחין בשינוי באדם יושב במכונת. - את גורד חטפו קנקרים, ביליתי חודש שלם מחפש אותה.

- קניתי את הבר עבור הכסף הגדול, ועכשיו הוא שלי. אם לא, אתה מזמן הייתה לשטוף עם סבון מן הכלב הזה. תעזוב אותו! - אמר האיש המזוקן. - וקח עוד אשר גרינג'ים.
 - אני לא צריך כסף! אשלם את זה לך עצמי וא חזיר את כל מה שאתה שילמת. ארוויח הרבה כסף. הן-
 צדק!

- לך מכאן, כלבלב! חבר! חבר! בוא אלי! - קרה מזוקן.
 אבל גורד לא רצה לציית. הוא ישב על יד ריק, רק זנבו עצר. המבוגר זעם. נמאס לו לדבר עם ריק. הוא ירד מן המכונת וניגש אל הכלב וילד. כלב הבין ודאג.
 - חבר! חבר! כלב טוב, בוא אלי, כלב! - ביקש בן אדם בעדינות.
 - גורד, נלך הביתה - אמר ריק, הסתובב והלך.
 הוא האמין בגורד שלו. הכלב התרחק אחרי הנער, והמשיך להביט לאחור אל האיש המזוקן.
 - חבר! בוא אלי! - נבח בעקשנות בס.
 אבל גורד המשיך להתרחק יחד עם בעלו, אם כי זנבו עכשיו רעד ואפילו, כמו שלפני זמן רב, אוזל.

האיש נתן למכונת תנוע בחזרה, והיא מיד הייתה זה בצד זה של ילד. הוא הסתובב וראה אקדח, מצביע על גורד. הוא נבהל ורצה לברוח, אבל רגליו היו ממושמעים. הוא רצה לומר משהו, אבל קולו הפך משותק. - שרצ קטן! תחזור מיד את הבר ונפזר! - נהם האיש אשר לפני כמה דקות נראה כל כך נדיב וטוב לב. - אם לא, הכלב יהפוך הגופה, כמו היה צריך לקרות קודם אצל קנקרים. ולאחר מכן האומץ פרץ אל תוך נפשו של הילד, הוא כיסה בעצמו את הכלב וצעק למבוגר: - לא! הוא אוהב אותי, ואני אוהב אותו! תירה בי- ותקבל אותו. אבל כל עוד אני בחיים, אני לא אתן לך את גורד!

ריק עצם את עיניו וחיכה למותו. לבו הלם בחרדת אבדון. יד הנחה על כתפו. הוא פקח את עיניו. המזוקן עמד. בלי אקדח. האיש שאל: - האם אתה באמת מוכן למות?

- כן - ריק לחש. גורד צרח ויילל, הוא זחל אל מבוגר - והביט בתחינה אל תוך עיניו מלמטה. הוא סובב את ראשו לילד ונבח, כאילו משוכנע על משהו. המבוגר בזעף העריך את המצב. שאל נשבר לרגע חיוך חלש ועצוב: - תן לי את הכלב, ילד: יש לי צער גדול, אני איבדתי את יקירי, וזה הכלב המהולל נתן לי את הרצון לחיות. תוכל לבוא לשחק עם חבר. אולי, ואז, כשאני סוף סוף בא בעצמו שוב, אני אתן לך אותו. אוקי? - השם שלו הוא לא חבר, אלא גורד, - אמר ריק יצא באנחה של רגע של מדיטציה עמוקה. - היה צריך להסביר. כך אותו. אבל אני לא אבוא איתך, אני לא אכול לסבול אותם מפגשים נדירים עם הפרדה ממנו. הוא הסתובב מן המבוגר כדי ההוא לא יראה את הדמעות שלו. אבל גבר עדיין ראה. הביט מטוס ירד. אמר לילד: - חכה לי.

ונסע אל מסוף, לא מסתכל בילד מלטף את כלבו. עד מהרה הוא חזר. איתו הייתה בחורה באותו גיל כמו ריק. היא הייתה יפה, אבל עצובה וחיוורת. הילד חש סוג של געגוע מתוק חדש בלבו. העולם הפך יפה למרות הצרות.

- הנה הוא, הגיבור הזה, - אמר האיש. - שלום, - אמרה נערה, - אבי סיפר לי עליך ועל הכלב שלך. אתה טוב. אני רוצה להיות חברים איתך אם אתה לא מתנגד. שמאלמ. ה. המסכן הסמיק בהיר אדמדם, לדרבן-זהירות לחץ ידה, הרכין את ראשו, כדי לא נראה היה בדעת הנלהבת - ומלמל, כמו אנשים אצילים בטלוויזיה: - זה כבוד גדול בשבילי, תאמינו לי. שמי הוא ריק. - אבא, אתה בהחלט תחזיר את הכלב שלו? - לפי פקודתך, השמחה שלי. - אז ניקח אותם תחילה ולאחר מכן ללכת הביתה. - ברצון, השמש שלי.

בדרך, הילדה סיפרה לחברה שאמה, אחיה ואחותה נהרגו לאחרונה בתאונת דרכים בגלל נהג שיכור של המשאית נסע לנתיב הנגד ו... אלמה התחילה לבכות. העיניים והאף היו אדומים, היא חדלה להיות יפה. אבל הנער היה מלא רחמים טוב לה רוך, הנערה הפכה אפילו יותר נחמדה לו. הוא לא ידע איך לנחם אותה, אבל הלב שלו נקרע כל כך לעשות משהו חשוב להפליא הצורך. איך הוא יכול להחיות את אמה, אחיה ואחותה?

- אני ... אני אתן לך ולאבא שלך את גורד שלי, - הוא אמר, כמעט בדמעות. - האם ניתן לבקר מפעם לפעם אצלכם? ולראות את גורד? ... - כמובן! אתה נחמד! - קראה הנערה ונשקה ריק על הלחי. ריק כמעט נחנק מרוב אושר.

הם נסעו לבית שבו הוא גר. - נו, ילד נחמד, - אמר האיש העשיר. - קח את זה עכשיו - לא להפסיד. הוא הושיט את קופסת פלסטיק שעליה נכתב: "גורד ראדגורד", החברה הבינלאומית לאנרגיה אטומית, טלפון 999-8934-345-72.

- בגלל זה הוא לא רוצה לקרוא כלב בשם שנתתי לו, - הנער חשב. - זה לא סביר כי הם יזכרו עדיין פעם בי. גורד רק יהיה משועמם עלי. וגם אני עליו. הוא טעה: ביום השני צלצל הטלפון, הוא הרים את הטלפון - ושמע את קולה של אלמה. הוא לא האמין למשמע אוזניו:

- שלום, ריק. שכחתי לשאול אותך מספר טלפון, אבל אבי עזר לי. הוא מזמין אותך להשתתף בתיכון שלנו.

- למה? אני לומד בבית הספר טוב.

- תיכון שלנו מ' כין סטודנטים להתקבל לאוניברסיטה הטכנית של החברה שלנו. ואז אתה תהפוך מהנדס שלנו. החברה תשלם את שכר הלימוד, אם אמך תחתום על החוזה. אל תוותר, בבקשה.

עשר שנים חלפו. הרבה השתנה לאורך זמן. ריק התאמץ להשתלט את ידע, הוא סיים את לימודיו בתיכון מוקדם - ו' כבר באוניברסיטה בשנה השלישית הוא עשה כמה המצאות שהפתיעו את המומחים בפתרונות אומץ המפתיעים. אבל על פי החוזה אלה המצאות והרווחים שהם מביאים, כל השת"יך לראדגורד, לא לריק. ריק השתתף ספורט, הוא הפך חזק ואמץ. לאחר ההרצאות מהנדס מוכשר והתחיל לעבוד בקונצרן של ראדגורד ובעוד שנה מונה סגן מנהל המחלקה חשובה. המשכורת שלו היה מספיק כדי לשלם הרבה יותר עבור דירה טובה, אבל הוא מעולם לא עזב את הבית הרעוע שלו. וזו לא עבדה עכשיו: משכורתו של ריק סיפקה לשניהם את חיים טובים.

בבית של ראדגורד היה ריק לעתים קרובות, קיבלו אותה כשווה, אבל הרגיש ש' מיליונרים עשירים לא רואים אותו של עצמם.

חבר (ראדגורד המשיך לקרוא את הכלב כך) התגורר בארמון. אלמה הפכה כעת האהובה שלו, ריק נהנה מזה. אלמה כמאת גמרה אוניברסיטה בבירה והתכוננה לעבוד כעורך דין במשרדו של אביו. ידידותה עם מהנדס צעיר לא היה מוטריד ולא הפריע לראדגורד, אך כאשר בתה סיפרה לאביה כי היא אוהבת ריק ורוצה להתחתן איתו, הוא תהה בכעס:

- בחור לא טיפוש, נאמן, אבל עגלו לא שלנו! אפילו בעוד חמישים שנה לא יהיה לו מיליון אחד גרינג'.
- על פי החוזה יש לך הזכויות על ההמצאות שלו, אתה שדדת ורימת אותו! אם לא זה הוא יכול להפוך בסופו של דבר עשיר יותר ממך.

- חמודה, אבל הבאתי אותו ממעגל העוני. אם לא אני, הוא לא רק לא המציא, הוא לא היה זוכה בחינוך העל יסודי. אלמה, גם לא ידוע אם הוא אוהב אותך. הוא הודה לך?
- אבא יקר, ריק אוהב אותי, אבל הוא מעולם לא הודה לי את רגשותיו.
- למה?

- מאותה סיבה שאתה לא רוצה לראות אותו כבעלי: הוא מבין את ההבדל בעמדה שלנו.
- והוא צודק. הוא תמיד היה חכם.
- אבא, אני אוהבת אותו מאז שפגשת אותי בשדה התעופה. אהבה של ילדים עברה לשלב אחר: אני רוצה ללדת לו ילדים שלנו.

- את מטורפת! זה לא יהיה לעולם! ראית את הבית שבו גדל ואשר עדיין לא יכול לעזוב? ראית את האנשים שחיים שם? ראית את האף עמומה של אמו, הוא אינו נתקף געגועים לך? מה זה?
- הכל התחיל עם הכלב: עם שמו שלך גורד, או חבר, עם אתה מעדיף לקרוא לכלב. הבנתי נשמת ריק. אני באתי כשלישי למסירות שלהם וידידותם. ריק הוא דוגמה של אצילות וכלב גורד הוא דוגמת הנאמנות.
- קראי לכלב בבקשה "חבר", אל תשכח ש' קוראים לאבא שלך "גורד!"
- אני אוהבת אותך, אבא, ואת השם שלך יקר לי. אבל הלב ואת המוח אמרים לי לאהוב ריק ללדת לו ילדים.

- מה יש? שוב ושוב "ללדת לו... ללדת לו..."

- כדי לגרום לך להבין: מ' כל שיתוף גברי בסולאריה אני צריכה רק אחד lyarii לי רק אחד והוא ריק!
- טוב, נחזור לנושא הזה בעת כאשר את תסיימי לימודך באוניברסיטה.
- אני לא רוצה לחכות, אני לא קיבלתי את הנצח. ואמי מתה צעירה מאוד...
ראדגורד שתק. הוא קיבל, כפי שנראה לו החלטה נבונה: בשעות הערב המאוחרות הגיע לוונה וריק ומיד הסביר שאם ריק רוצה להתחתן אלמה, זה לא יעשה את שניהם מאושרים, שהוא ראדגורד רוצה רק טובה, לא רק לביתו אלא גם לריק..

- אבל אם העצה שלי לא תתקבלו, אני, מיליאדרר רב עוצמה, אני אהיה לא חבר, אלא מכשול אכזרי, אכזרי בדרך לנישואים הזה.

- היא אוהבת אותי? - ריק קרנה.

- מחלה זו תהיה תסיים כאשר היא היא נישאת אחר, - גורד אמר ביובש. - אנא, וזוה, תשפיעי בנך. אני לא מאחל לו כל רע, אבל יש גבול לחצות כי מסוכן בשבילו. מאוד מסוכן!

- בני היקר, תשאיר אותה למעשה, - התחננה אמו, מיד אחרי שאורח סגר את הדלת מאחוריו, - הוא יארוג אותך, הוא יארוג אותך אם לא תפסיק...
- אמא, את יודעת מה זאת אהבה? את אוהבת את אבא שלי?

לראשונה נשמעה את השאלה הזאת. החווירה, שקעה לכיסא.

- אמא יקרה שלי, סלחי לי! אני לא חשבתני ...

- לא, אני אשיב, ריק. אהבתי את אבא שלך, אני אוהבת אותו בכל לבי. אני לא יכולה, אפילו עכשיו אני לא מציגה את עצמי עם גבר אחר. הוא עזב אותי ... אהבה היא נעלמה, אבל היא שרפה אותי, עוזב, הנשמה שלי. כל מה שיש לי בחיים שלי - זה אתה, הבן שלי, אבל אני רואה שאתה מוכן לעזוב אותי.

- לעולם לא, אמא. מעולם, בשום אופן. אבל את אלמה אני לא יכול לתת למישהו אחר.

בזמן הזה המשיכו ראדגורד ואלמה מחלוקת שלהם. לרעש בא גורד הזקן ועמד על ידם, מכשכש בזנבו. הוא חיכה חיבה, אבל אנשים לא היו עד אותו: הסכסוך הפך אכזרי יותר ויותר.

- אני אשאיר אותך עם ירושה! - צעק האב.

- ובכן, אני מסכימה. אתי את כל אלה מיליארדים גרינג' ללא אדם אהוב? אני עוזבת אותך לתמיד, ועכשיו!

- זועם כמו אביה צעקה אלמה והקישה עקביה על רצפת הפרקט, לכיוון היציאה.

- אז אני אצווה להרוג את ריק שלך! - בעקבותיה אמר אביה בשקט, אבל מבשר רע.

ילל הכלב, מריר וחסר תקווה. התייפחה בהיסטריה אלמה, חסרי אונים, ירדה על הרצפה. התמתחה במלוא אורכה. הכלב התקרב אליה עם הזנב בין הרגליים שלו, התיישב, והיא לחצה את פניה אל לוע שלו. גורד הוא אדם ראה דמעות עיניו של גורד הכלב - ובאותו מרה, סובל עין של בתו האהובה. - אמא היקרה, אם היית כאן היית מבינה. היית תמכת בי - בכה אלמה. - האם את אהבת אותי, את ... המיליארדר ראה פתאום את האור: הוא ראה בבירור כמו ב עיניים של אשתו המנוחה היא לא רק בתו וכלב זקן, אך את עצמו לידם. כאילו היה הוא הצופה באולם וגם שחקן על הבמה באותו זמן. אשתו של המנוחה היא כאילו הוא ראה: מפניה ערפיליים היו עצובות.

- לא, אני לא עשוי מברזל: לא אהרוס את האושר של בתי היחידה. תן כל החברה העליונה יהפוך ממני.

אבל היא לא תסבול בגללי. אתה פקח את עיני, ידיד ותיק, יקירי שלי כלב שמו גורד ...

ראדגורד כרע על ברכיו.

- עלייתי, אלמה. וסלח לי.

גורד הריע, צווח משמחה, הניח כפותיו על חזהו של בעלו. הזנב שלו עבד בעוצמה כזאת, נראה כי יורד

ולעוף.

ראדגורד התיישב על הרצפה ליד בתו.

- בסופו של דבר, ריק הוא לא האופציה הגרועה ביותר, כן, הרבה לא גרוע, - חייך במבוכה יושב על הרצפה

מיליארדר, שאת פניו נישקה בתו ומלקק הכלב.